

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt — kr.
Fél évre 2 frt — kr.
Negyed évre 1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendőek.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

Olvasóinkhoz

A Budapesten két nappal ez előtt megtartott gyűlés lefolyását az idő rövidsége miatt mai számunkban még alig tárgyalhatjuk, hanem azt a jövő számra kell fönntartanuk, miért is tisztelt olvasóink és barátaink szíves elnézését kérjük.

Előző számunk zárta után még számosan bejelentették a gyűlésen való megjelenésüket, de neveiket már nem közölhetjük, azonban valamennyi résztvevő neve benne van a fölvetett jegyzőkönyvben örök emlékeztül s ebből mindig láthatja majd a talán jobb sorsra jutó későbbi nemzedék, hogy kik voltak azok a lelkes férfiak, kik semmiféle áldozattól vissza nem rettenve ezrek és ezrek javának előmozdításán fáradoztak.

Szerkesztőnk üdvözlő beszédét szinte lapunk jövő száma fogja hozni egyész terjedelmében, az alapszabályokat pedig a szerint, a mint azt lapunk tere megengedi, folytatólag fogjuk közölni, de külön is lenyomatjuk több ezer példányban, hogy így módot nyújthassunk minden érdeklődőnek már az alakuló gyűlés megtartása előtt azok tanulmányozására. Az alakuló gyűlés természetesen csak az alapszabályoknak jóváhagyási záradékkal történt ellátása után lesz megtartható.

Az utóbbi hetekben lapunk szerkesztőjének, ki az egyes ember erejét messze túlhaladó munkát egymaga kénytelen végezni, a számtalan levelezéssel és a gyűlés előkészítésével dolga annyira megszorodott, hogy figyelme mindenre ki nem terjedhetett s így szíves elnézését kérjük azoknak a barátainknak, kiket bármely irányban ki nem elégítettünk, Igyekezni fogunk a hiányt apródonként pótolni.

Addig is Isten velünk!

A szerkesztő.

Hervadhatlan levelek.

Az országos erdészeti és vadászati altiszti segély és nyudij egyesület megalakítását célzó

mozgalomnak megindításától kezdve lapunk szerkesztősége el lett halmozva hazánk minden vidékéről érkezett levelek nagy sokaságával, melyekben a levélírók legnagyobb részt az egyesületre vonatkozó nézeteiket fejtik ki s a legtöbből kiri az az igazi lelkesedés, melylyel irányában viseltetnek.

Lapunknak a szegénység által szűkre szabott tere nem engedte meg, hogy a beérkező összes leveleknek helyet adjunk már a beérkezés alkalmával, mint a hogy azt szerettük volna s midőn most még folytatólag közölni fogjuk, ez sok olvasónk előtt talán fölöslegesnek fog látszani, mert hiszen az ott kifejtett nézetek legnagyobb része az immár befejezett gyűlés által idejét is multa, a mennyiben már letárgyalt dolgokat, megvitatott eszméket foglal magában, mi azonban egészen más véleményen vagyunk.

A mi szerény ujságunk ugyanis nem csak a jelennek, hanem a jövőnek is szól, a mennyiben egyes példányai összegyűjtve a jövő nemzedék részére is megtartva lesznek, ha egyebütt talán nem, de igenis a szerkesztőségben magában, továbbá a magyar nemzeti és a kolozsvári erdélyrészi múzeumokban, valamint a magyar tudományos akadémia könyvtárában s ezek a példányok hivatva lesznek majdan hű tükrét képezni testületünk gondolkozása módjának.

Ez indított minket arra, hogy a hozzánk beérkezett s eddig még nem közölhetett leveleket is folytatólag közöljük s azokat így megóvjuk az enyészettől és megtartjuk a jövő nemzedék részére örök emlékeztül. Ezek legyenek a mi hervadhatlan leveleink, örökké zöldelők,

mint amiképen örökzöld a repkénynek levele s a bérczek fenyőjének büszke koronája.

Nagy fölfordulásnak néma és mégis hangosan beszélő tanui ezek a levelek.

Az erdészeti és vadászati altiszti személyzet létezéséről eddig a külvilág alig vett tudomást; mint testületet senki sem ismerte, hanem legfőleg csak egyes a közelében és környékén lakó egyedekből tudták az emberek, hogy vannak ezt a hivatást is betöltő egyének, de ezekkel is alig törődött más, mint — talán legkevésbé — a szolgálatadója, a fatolvajok és a vadorzók, no meg az erdőkárokat tárgyaló hatóságok.

Valóban siralmas helyzet volt az, melyben ennek a hatalmas, derék testületnek tagjai sinylettek évtizedek óta s nagy megrázkódtatás kellett ahhoz, hogy ez a helyzetük megváltozzék.

Az altiszti személyzetet eddig mindenki pusztán egy nagy gépezet holt, akarat nélkül való s öntudatlanul működő szerkezetnek tartotta, mely a gépésznek akaratát vakon teljesíti s melynek a saját munkakörén kívül egyéb érzelve nincs.

Mi behatoltunk az ő rejtett világukba, mint a hogy a bányász behatol mélyen a föld belsejébe, hogy ott fölkutassa a világ szeme elől elrejtett kincseket, a különféle ragyogásu

nemes érzeket s kitartó, lankadást nem ismerő türelemmel végzi gyakran emberi erőt meghaladó munkáját, megkopogtat minden egyes követ, keres, kutat, míg vagy eredményhez jut, vagy ő maga is elpusztul. Hasonlóképpen kopogtattuk meg mi is az erdészeti és vadászati altiszti személyzetnek holtnak vélt kebelét s íme hosszas és fáradságos munka, sok kopogtatás után végre sikerült megtörnünk a holt burkolatot, melyben ott lüktetett a kincsek legdrágábbja, a nemes érzelmekkel teljes, romlatlan szív.

Nagy a gyémántkeresőnek az ő öröme, midőn sok fáradság után végre meglelte a régóta várt kincset s miután annak árát fölvette s megpihenhet, hogy élvezze fáradságának gyümölcsét addig, míg a köszörűs a nyers gyémánt csiszolásával, értékének fokozásával foglalkozik.

Határtalan a mi örömünk is, hogy megtaláltuk tisztelt barátainknál az addig rejtett nemes érzelmeket, romlatlanul, teljes üdeségükben, mint a hogy az a természet igaz gyermekénél nem is lehet másképp, de mi nem pihenhetünk még meg babérainkon, mert hiányos lenne győzelmi koszorúnk; nekünk hivatás-szerű kötelességünk a megtalált kincset csiszolni, fényesebbé tenni, ragyogását megtartani s megóvni a jövőben is az elhomályosodástól.

TÁRCSA.

A tutajozás áldozata.

Irta: Egy l. ujbári erd. altiszt.

Az utóbbi napokban uralkodott rendkívül esős időjárás folytán a Vág folyó vize oly magasra dagadt, hogy az utjába eső alacsonyabb fekvésű területeket mind elöntötte. Alig pittymallik, a partján fekvő lakásomból aggódó szívvel nézem a vízállást s vizsgálgom azt nap-nap mellett oly buzgón, oly pontosan (mérce hiányában a partvédművek gerendáin, vagy nagyobb veszély esetén kertkerítésem deszkáin) akár csak a legmagasabb fizetési osztály után áhitozó streber-vizmester lennék. A legnagyobb s legjobb karban lévő teknő és egy jókora rúd örökös készenlétben áll, hogy szükség esetén ezek segítségével biztonságba helyez-

hessem drága enyéimet. Kis lánykám sokszor, igazi gyerekérdeklődéssel nézik e járművet, s a minap ezeket mondta róla a kis Ella a nálánál apróbb Lenkének. „Nézd édes, már nem fogunk gyalogolni a ház körül lévő tengeren, ha a nagymamácskához kell költöznünk; apuska ezen a hajón fog átvitorláztatni hozzám.”

A vizmesterin kívül még egy hivatalom volt Vigasztaló voltam még nemrégiben! Nőm a kertben már végzett munka s a bevetett illetve elültetett mag kárba veszte — nemkülönben a pinczében tönkremenő élelmi cikkek miatt sokszor, keserűen panaszkodott, míg el nem beszéltem neki a következő valódi történetet:

1874. év tavaszán egy ideig szép volt az időjárás, hogy aztán a lehető legcsunább kövesse. Tömérdek esőzés és a hegyekben lévő hónap gyors olvadása árvizet rögtönzött a Vágon, melynek partjaira már sok tutajost csaltak volt ki a verőfényes napok. Úgy sürögtek — forogtak ott ezek a vizen paripázó emberek, akár csak a legyecskék, ha életre ébreszti őket a

Az a jó Isten, ki nekünk eddig erőt adott nagy és nem csak testet, de lelket is fárasztó, egészséget emésztő munkánkhoz, meg fog segíteni a jövőben is, hiszem az Ő szent nevével kezdtük meg dolgunkat s azzal is akarjuk azt majdan befejezni.

Az ő Szent Lelke maradjon mindnyájunkkal.



Országos gyűlés Budapesten.

Tehát megtörtént. Az erdészeti és vadászati al-tisztek tekintélyes részének kiküldöttjei, szám szerint nyolczvankilenczen úgy a maguk nevében, valamint mintegy 1050 kartársuk képviselőjében megjelentek szeretett hazánk szívében, Budapest székesfővárosban, hogy maguknak és sok ezernyi kartársaiknak egy szebb jövőt megalapító nyugdíj és segélyegyesület megalakításának előkészítésén fáradozzanak.

Hogy ez nem helyi jelleggel bír, hanem országos mozgalom, legjobban bizonyítja az, hogy nincs hazánknak olyan vidéke, mely magát nem képviseltette volna. Láthattuk ott az erdészet minden ágazatának képviselőit, valamennyit olyat, kik egyéniségi jeles tulajdonságaiknál fogva méltóan töltötték be hivatásukat.

Növelte gyűlésünk erkölcsi súlyát ama körülmény hogy mozgalmunkkal immár magas állású és az erdészet terén, de társadalmi téren is nagy tekintéllyel bíró férfiak is komolyan foglalkoznak, azt rokonszenvükkel kísérik és támogatni is hajlandók, mit legjobban bizonyít az, hogy az országos erdészeti egyesület vezetősége is külön kiküldöttje által kívánt magának tájé-

kozást szerezni nem csak mozgalmunk mibenlétéről, hanem a gyűlés lefolyásáról is, mely küldetést teljesítendő szíves volt körünkben megjelenni tekintetes Cserni Győző kir. alerdőfigyelő ur, kinek szíves fáradozásáért ez uton is hálás köszönetünket nyilvánítani kedves kötelességünknek ismerjük.

A gyűlés pünkösdi első napján a délutáni órákban lett megtartva a „József főherceg“ szálloda egyik külön termében s lefolyása méltóságos és tiszteletet gerjesztő volt. Az értekezlet elnökének lapunk szerkesztőjét, jegyzőjének pedig Papp János balatonfüredi hatósági erdőőr tisztelt kartársunkat egyhangulag megválasztván, azonnal hozzáfogott a munkálkodáshoz és egyedüli tárgyát, az alapszabályoknak megvitatását vette elő. A megvitatott alapszabályokat lapunk következő számában fogjuk közölni.

Kimagasló eseménye volt összejövetelünknek a második ünnep délelőttjén Soltz Gyula országos főerdőmester ur Ő Méltóságánál tett tisztelgése egy 15 tagból álló küldöttségnek, melyről az idő rövidsége miatt csak lapunk jövő számában emlékezhetünk meg méltóan.

Kedvesen lepett meg Erdős Lignác m. kir. erdőlegény levele, melyet a gyűlés napján vettünk s mely a következőképp szól:

Tekintetes Szerkesztő Ur! Mélyen tisztelt Uram!

Egy sóhaj száll föl ajkamon, egy érzés uralja most szívemet és egy diadal kiáltást szeretnék hallatni, mely bezugná örööm hírével bérce-s-rónás szép hazánkat. Érezni és sóhajtani bőséges alkalmam van, mert — magamban tehetem s élek is vele, de örömjajt csapni már bajosabb dolog. Pedig úgy szeretném, de ha nem lehet, ... nem lehet! És igaz, nem lehet?! Tűnődöm és töröm fejemet, hogy mit tegyek s nem hiába, mert most az egyszer segít rajtam.

meleg tavasszi nap. Vig czipi—czipi tempóba eresztett fejszecsapásokkal czövekelték egyik szálfat a másik után a kötőléczhez; elől evezővel, hátul egy guzszzsal ellátva készen állott a féltutajoknak egész tömege.

Ügyességet és gyakorlatot igényel ezen a nem érdeklődők által alig figyelemre méltatott munka; de tényleg sokkal nehezebb és olykor életveszéllyel is jár a kész tutajnak az erdei rakpartról rendeltetési helyére vizen való lehozatala, letutajozása.

A tutaj ászokfákon készül. Ezekről rudak segélyével a vízbe csusztatva, rá ugrik a fejszével, emelő ruddal, egy tarlalékguzszzsal és némi útravaló elemőzsiával ellátott tutajos s a víz folyása szerint lomhán vagy nyilsebességgel mozog a jármű — átereszeben, kisebb vizeséseken, és zúgókon keresztül kacsamódra bukdácsolva — melynek kormányzása egy rudból és lapátkából álló evezővel eszközöltetik.

Rendes vizállás mellett gyakorlattal bíró tutajosokra semminemű veszélylyel nem jár-e munka. Csak zátonyokon, szűkebb vagy sekély vizű helyeken kell

az emelőruddal segíteni vagy tolni a tutajt, hogy ne akadozzék és tovább mehessen. — Egészen másképp áll azonban a dolog nagy vizállásnál, vagy ha útközben előreláthatatlan esély folytán árvízzel kell küzöldnie a tutajosnak; ilyenkor majdnem minden evezőcsapás fontos és csak lélekjelenlét és bátorság menti meg az életveszélytől.

Történetem idejében a kis-porubai hid alépitménye el volt árasztva a legkülönbözőbb erdeiterménytől. Szálfa, rönkö és elsodort uszámüvek fájából hatalmas torlaszok képződtek rajta s elmozdítással fenyegették a szilárdan épített fahidat. A Vág kilépett medréből s elöntve a körülötte fekvő szántókat és réteket, egész tengerré növekedett. Máskülönben csendes folyású és tiszta vize most iszonyonnan ragadó volt; piszkos, sűrű és bűdös földszagu. Partnak, partvédműnek sokhelyütt semmi hire, csak az azok mentén elültetett fűzek jelezték a folyó rendes medrét.

Munkások százával dolgoztak a nevezett hid megmentésén, de igen gyengén folyt a munka, mert

Ön jut eszembe, mélyen tisztelt Uram, ki a rendes mértéket túl haladó mérvben áll szükségét szenvedő embertársai gyámolítására s Önhöz fordulok egész bizalommal kérve: legyen szives rajtam is segíteni.

Álmaim bűvös látománya, ébrenlétem sovárgó vágya megy teljesedésbe, midőn Isten kegyelméből, Szerkesztő úr hívó szózatára szakunk hivei hazánk székes és fővárosába gyűltenek, hogy segítsenek helyzetünkön. És a sors nem engedi, minden akaratom mellett, hogy táborukba szállva elszánt harcot küzdjek létérdekeinkért, de könyörtelen szeszélye nem tilthatja, hogy gondolatom oda vigyen.

Sóvárgó büszkeséggel tekintek a távolba, a haza szíve felé és az érzelem közösség kapcsán szívem megdobban testületünk pünkösdi napján ott lüktető érverésétől.

Pünkösdi ünnepén! Budapesten és kívált ebben az esztendőben május 21-én! Micsoda lélekemelő összejátszása a véletlennek.

Pünkösdi, mely a „pentekoste“ görög szótól ered és „Ötven“-et jelent évezredes ünnep. A zsidók e napon az „aratás ünnep“-et ülték a sinai-hegyi isteni törvény kinyilatkoztatásig és akkor a tíz parancsolat vétele emlékére szentelték, mely Egyiptomból való szabadulásuk után szintén 50-ik napra esett. Később, közel kétezer éve e napon szélzugáshoz, tenger morajlászhoz hasonló zajjal, lánnyelvek alakjában szállott le a Szent Lélek Krisztus egy házba egybegyűlt tanítványai és hiveire s azok az egyszerű halászbemberek ez isteni szikrától érintve minden nyelven szólni tudván, a szó ellen állhatlan halalmával e nap 3000 embert térítettek meg, később pedig a félvilágot.

És ötven évvel e napon a sz. Lélek lelkesítőreje vezérelte a magyar fegyvereket diadalra, mert e napnak

50 év előtti hajnalán ágyudörgés, halálhörgés közt jött fel a nap, hogy üdvözölje Buda ormán lenyő büszke hármasszínünket, mert: „Áll Buda, él magyar még!“

És ilyen nagy eseményü naphoz fűződhetik a II.-ik országos erdészeti altiszti gyűlés.

Isten szent kegyelme vezérelje azt és adja a Mindenható, hogy fáradozásuk ne vesszen kárba s e nap legyen forduló pontja az erdészeti altisztek anyagi helyzetének. S vajha az ott elhangzó ígék testületünk újabbkori tizparancsolatává válnának s e napot maradandó alkotásban ünnepelhetnénk saját egyiptomi csapásaink után. S azokat, kik ott lehetnek bár szállná meg szintén a Sz. Lélek elmegvilágosító lángnyelvének az az ereje mely kigyulaszthatná mindnyájunk szívének mécsét.

Hogy e napot megérhettük, hála és mély imádás Istennek, dicsőség Önnek Szerkesztő úr és forró üdvözlét az egybegyűlteknél.

Isten velök! a távolból mindnyájukkal együtt érez szerény kartársuk

Erdős Ignác m. kir. erdőlegény,
az I.-ső gyűlés jegyzője.

Körösmező, 1899 május 19.

LEVELEZÉS.

Vörösmart, 1899 május 1.

Egy példabeszéd azt mondja — és elég jól, — nyugta után dicsérd a napot! . . talán nem lesz korai részemről, ha a tek. szerkesztő úr nemes fellepéséért elismerésem fejében annyit mondok, hogy az erdészeti altiszti személyzet részére kelő napot már kelésébe dicsérjük is! . .

Gondolja meg minden erdőőr, mi más volt eddig

a víztömeg által egymáshoz ékelt és tömkelegbe kevert fát lehetetlen volt kivonszolni, egyrészt a felette nehéz hozzáférés, másrészt pedig, mert folyton új meg új fát, kötelekről elszakított vagy rakpartokról elsodort tutajokat hozott a fékevesztett elemi.

Ekkor egy jajkiáltást hallatott a munkásokra felügyelő faraktárőr. Éles szeme egy féltutajt pillantott meg a távolban, mely nem volt üres mint a többiek. Egy fiatal paraszt állt rajta izmos karokkal kormányozva az evezővel. Szép, egyenes, magas növésű volt mint egy jegenye; erős, vállas és edzett, akár Herkules; napbarnított, — a megfeszített munkától és izgatottságtól kipirult arczczal.

Útközben lepte-e meg az árvíz s nem birt előbb kikötni, vagy mi oka volt eszeveszett vállalkozásának: ki mondhatná meg? Nem volt veszíteni való idő.

„Az Istenért, veszve van! Gyorsan köteleket, talán sikerül öt megmentenünk!“ s jó példaul elől rohant a faraktárőr egy csáklával kezében; utána egész raja a munkásoknak, kötelekkel és csáklákkal, hogy a

hídtól minél távolabb kezdhessék meg a jésegélynyújtást. Megindult az eszeveszett hajsza. Dobálták a köteleket, nyújtották a csáklákat, a menyinyire ez csak emberi erővel a parttól messze, nyilsebességgel úszó tutajra lehetséges volt. A bátrabbak és erősebbek mellig gázoltak a vízbe s onnét nyujtogatták a mentőeszközöket — mind hiába! Egyet sem sikerült megragadnia a fiatal tutajosnak. Már az evezőt is elvesztette s a tutaj egy szálfájába vágott fejsze nyelébe fogódzott

Úszni nyilván nem tudott csak a csoda által lenne megmenthető. Látni, mint sápadt el az elkerülhetlen veszely, — a biztos halál iszonyatos torkának láttára. Épen, egészségesen vált el övétől, s fogja-e viszontlátni őket? ő, ki öreg szüleinek egyedüli támasza, büszkesége, saját apró családjának fentartója. Mi lesz bolőlük nélküle?

Bizonyára ily gondolatok kavarghattak fejében. Még egy pillanat. A tutaj, hajtva az elemi erő által, iszonyú robbajjal csapódik a felhatalmozott fatömeg-

a sorsa, mint aggódás, hogy mi vár öreg napjaira és szolgálat képtelenségére? Ha ez a nemes intézmény sikerül, lesz intézetünk és ez intézetünk élén egy igazi jó atyánk, a tek. szerk. úr személyében ki minden bajainkban és szellemi hiányosságunkban jó tanácsokkal támogat, mert bizony sokan kevés tudománnyal s miveltséggel rendelkezünk! a mivel rendelkezünk is míg erdőörökké nem lettünk, azt is el kellett hagynunk, néha volna is alkalmunk jó társaságban részt vennünk, de nem lehet, mert magunknak nem tudtuk meg szerezni a tekintélyt; hogy miért? azt a tek. szerk. úr és tisztelt szaktársaim is tudni fogják: mert szolgáknak tekintenek bennünket. —

A mi a vélemény nyilvánításokat illeti, azokban igen sok nemes és helyes, de ellenkezője is van, ezeket azonban bizzuk a tek. szerk. urunk észszerű tapintatosságára, az mindent jól el intéz érdekünkben. Azon nézet kifejtések, a miket tisztelt kartársaim lapunk hasábjain közzé tesznek, mind arra vallanak, hogy ébredünk, emberi mivoltunkat és jogainkat ismerjük.

Tekintetes szerkesztő úr, és tisztelt kartársaim! részemről szavakat nem találok a lipótújvári kartársaink nyilatkozatára vonatkozólag; igen, ők segély egyletet akarnak, de ismertessék annak céljait is, és ne mondják, hogy határozatuk el nem fogadása esetén nem csatlakoznak a nyugdíj egyesületünk megalakításához; ezen kifejezés oly keserves visszaemlékezést szült bennem, hogy sok ideig fájt tőle a szívem, mert ez valami olyan állás foglalat, melynek jellemzéséhez nem találok szavakat. Hiszen olyan meggondolatlansággal fejezték ki magukat önmagukkal s azokkal szemben, a kik minden önzés nélkül zászlót bontottak keserves sorsunk enyhítésére.

Minden tavasszal, midőn a természet ébred,

mi bennünk is ébred a remény! Összel, a midőn csalatkoztunk, elő fog a kétségbeesés jövőnk felől s addig reménykedünk és csalódunk, hogy egyszer csak azt vesszük észre, hogy testi és szellemi erőnk hanyatlik, minek folytán a szolgálatból ha el bocsátnak, le is út fel is út, el mehetünk beteg testtel s beteg lélekkel és üres erszénnyel! . . Tudom, hogy vannak kartársaim között olyanok, a kik ezen véleményem alaposágában kételkednek s nem hiszik hogy még ilyen sors is van? Igen van! mert nálunk is van néhány állomás, a hol az erdőör bir magának pár ezrest megtakarítani, de az ilyen állás ritka, mint a fehér holló. Tisztelt szaktársaim, el kell ismernünk, hogy mindnyájan ily állást el nem nyerhetünk, minek folytán Isten segédelmével és azon nemes gondolkozásu szakemberek segítségével teremtsünk magunknak Erdészeti altiszti nyugdíj egyesületet nem tíz, hanem húsz, esetleg tizenöt forint évi befizetéssel; tudom magamról, mily nehéz azon csekély javadalmazásból kifizetni, de még is könnyebb, mint a bizonytalan szerzemény. Mert ha a tervezett egyesület létre jön a fent említett befizetések mellett, meg kétszereződik esetleg egy és félszer annyi lesz az élvezetre ki fizetett évi járulék, mint a tíz forint mellett, a mi szerény személyem illeti, így is, úgy is tagja fogok lenni. A mi a nyilatkozatokat illeti, abban nincs semmi, mint hogy biztosan mutatja a belépők számát.

Tisztelt kartársaim, állapodjunk meg már valamin és ne harcoljunk egymás eszméi ellen s a mi fő, azok ellen, a kik ezen nemes eszmét megpendítették s tanulmányozták.

Azt az indítványt elfogadom, hogy a 40 éveseknek még két évet adjunk az egyesületbe való belépésre.

Tóth Ferencz
fhgi. erdőör.

hez, ledobva és derékon odaszarítva kormányzóját; elvonszolására gondolni sem lehetet, mert sok elsodort tutaj nyomon követte.

Borzalmas látvány oly nagy néptömeg a pártokon, a hidon s kényszerítve tétlenül nézni, mint pusztul el egy emberélet! A tutajos végső erőmegfeszítéssel egyenesítette ki felső testét; szemeit az égre emelve, keresztet vetett magára; ajka imát rebegett s a következő pillanatban egy érkező új rutaj maga alá temette.

„A Mindenható izgalma legyen szegény lelkével“ mondta a faraktárőr könyvelt szemekkel s nem volt szem mely könybe ne lábadt volna.

Soká tartott, mlg a víz leapadt, a kis-pornbai hidra felhordott fatömegek eltakaríthatók s a szomoru véget ért szegény tutajos borzasztóan összetört kiáztatott és eltorzított teste kiemelhető volt. — Temetése nagy részvét mellett ment végbe: szívzaggató volt nézni öreg szüleit, nejét és két apró gyermekét, kiknek jövője csak az árvák és teljesen elhagyottak, mindenható gondozójánál volt biztosítva.

„Szegény tutajos, szegény árvák“ — mondá nőm könnyező szemekkel az elbeszélés végén. „Hány ember veszt el az árvíz miatt életét, mindenét. Mily esekélység hozzáképest a mi burgonyánk és kerti munkánk“. S azóta hála az égnek nem panaszkodik többé; én meg szerencsésen megmenekültem egy nagy tehertől — a vigasztaló hivataltól — melyhez, őszintén megvallva csak annyit konyitok, mint a hajdu a harangöntéshez.

ADOMÁK.

Baka mondás. A bakák jól megszalonnáztak s aztán a nagy hidegben gyakorlatra indultak. Utközben a legelső csárdánál jelentkezik egy legény, hogy neki a csárdába kell menni.

— Aztán mit akarsz ott? — rivalt rá a hadnagy

— Jelentem alássam hadnagy uram bort ihatnám, nehogy azt gondolja az a szalonna, a mely bennem van, hogy kutya ette meg.

Ujbánya 1899 május 8.

A liptó-ujvári kartársaknak lapunk 30-ik számában közölt ama nézetéhez, hogy egyesületünk ne nyugdíj — hanem csak segélyegyesület legyen, semmi esetre sem járulunk, mert eszméjük helyességét el nem ismerhetjük, már csak azért sem, mert itt nem csak a mi érdekeink forognak kockán, kik már egyébként is nyugdíjképesek vagyunk s így tulajdonképeni nyugdíjra nem, hanem csak segélyre van vagy lesz szükségünk, hanem igenis figyelmébe ajánljuk mindenkinek azokat a rossz sorsban levő kartársainkat, kik gyakran számos tagból álló családdal megáldva szolgálatképtelenységük idejére a legnagyobb nyomornak vannak kitéve s szolgálatuk sem nyugdíjat, sem végkielégítést, sem pedig segélyt nem biztosít. Tehát nem csak a magunk, de kivált ezeknek érdekében nem szabad közönyöseknek lennünk, hanem tartsuk mindnyájan erkölcsi kötelességünknek mostohább sorsban részesülő kartársainkat támogatni, mit leginkább az által tehetünk meg, ha az egyesületbe belépve, tagjainak számát, filléreinkkel pedig vagyonát gyarapítjuk.

Az a fődolog, hogy nagy számban jelentkezve már az alapot szilárdan rakjuk le, mert csak így várhatjuk egyesületünknek üdvös fejlődését.

Barna István kartársunknak lapunk 31 számában közölt ama nézetét, hogy a 13 §-d. pontja módosíttassék, teljesen helyeseljük s kérjük a szerkesztő urat, hogy a közgyűlésen ezt érvényre juttatni szíveskedjék. Végül kérünk még 4 darab nyilatkozatot hozzánk juttatni.

Pritz Géza, Strbik János, Kiss János.
városi erdővédek. kápt. urad. erdővéd.

Vargyas 1899 május 8.

Udvarhely vármegyében az állami kezelésbe vett összes községi és közbirtokossági erdőknél összesen 23 erdőőr és 6 erdőszolga áll alkalmazásban.

A vargyasi m. kir. erdőgondnokságnál alulírottak nyolczan vagyunk szolgálatban s folyó évi április hó 20-án értekezletet tartottunk, melyen elhatároztuk, hogy az országos erdőszeti és vadászati altiszti nyugdíj és segélyegyesület megalakításához szíves-leléssel hozzájárulunk, annak érdekében teljes erőnkől fáradozni fogunk, mely célból magunkat a megtartandó gyűlésen egy kiküldöttünk által fogjuk képviselhetni.

Kiküldöttül megválasztottuk Péter Mátyás II-od oszt. törvényhatósági erdőőrt, ki a belépésre vonatkozó nyilatkozatainkat magával viendi és a hozzájárulási költségeket is át fogja adni, miről ezennel van szerencsénk értesíteni.

Péter Mátyás, Szász Dániel, Máthé Mózes, Szinén Ferencz, Duka István, Benedek József, t. hatósági erdőőrök. Nagy Mihály, Baló István, t. hatóságt erdőszolgák.

Bagomér 1899 május 8.

A nagyvárad latin szertartású székes káptalan bagoméri erdőgondnoksága személyzetének nevében és

megbízásából alulírt a gyűlésen okvetlenül meg fogok jelenni.

Midőn a tervbe vett egyesület tárgyában szeretett főnökömnek jelentést tettem, nyomban kinyilatkoztatta, hogy az ügy érdekében a kezelése alatti erdőgondnokság személyzetét ő maga fogja föléleszteni s buzdítani, nekem pedig nem csak hogy a gyűlésen való megjelenésre szükséges szabadság időt készséggel megadta, hanem egyuttal azt is kegyes volt megígérni, hogy utiköltséggel el fog látni, mely nagylelkűségeért úgy a magam, mint összes kartársaim nevében ez uton is hálás köszönetemet nyilvánítom.

Az alapszabályok tervezetéhez egyelőre nincs szólni valóm, de előre is kijelentem, hogy a többség határozataihoz mi szinte hozzá fogunk járulni s kérjük a jó Istent, vajha engedné mielőbb megérnünk sorsunk javulását s bár minél nagyobb számmal üdvözölhetnénk szerkesztő urat is, kit eddig csak hírből ismerünk, a gyűlésünkön.

Végül még megjegyzem, hogy a bagoméri erdőgondnokság személyzete összesen 10 főből áll.

Oláj János szkv. erdőőr.

Különfelek.

Figyelmeztetés. Lapunk jövő számában kezdjük meg közlését a létesítendő Országos erdőszeti és vadászati altiszti nyugdíj és segély egyesület immár végleg megállapított alapszabályait s így czélszerű, ha olyanok, kik a dolog iránt érdeklődnek, lapunkat pedig nem járatták, arra előfizetnek.

Az alapszabályok a hazánkban divó összes nyelveken külön lenyomatban is meg fognak jelenni, időszerű lesz tehát idejekorán egy levelező lapon bejelenteni, hogy ki hány példányban és milyen nyelven kívánja azokat megkapni.

Végül kérjük mindazokat, kik az egyesületbe tagokul belépni óhajtanak, hogy az előleges költségekre szükséges 1 korona hozzájárulást — ha ezt még nem tették volna — mielőbb beküldeni szíveskedjenek, mert az alapszabályok lefordíttatása, kinyomatása és szétküldése tekintélyes költségbe fog kerülni.

A lap előfizetési díjait is a hátralékosok mielőbb rendezzék.

Gyűlésünk viszhangja. Országos gyűlésünkről a „Reggeli Ujság” 1. hó 23-iki számában a következőképen emlékezik meg:

Erdészeti altisztek mozgalma. Pünkösöd vasárnapján mintegy háromszáz erdőszeti és vadász gyülekezett össze a Kerepesi-uton levő József főherceg vendégfogadó nagytermébe, hogy megvitassa azt az alapszabály-tervezetet, a mely a megalakítandó Országos erdőszeti altiszti segély- és nyugdíjegyesületre vonatkozik. A gyűlést Podhradszky Emil, az „Erdészeti Ujság” szerkesztője nyitotta meg s egyhangulag őt választották elnökké. Az alapszabály-tervezetet, némi lényegtelenebb módosítással, elfogadták. Az egyesület, a mely az állam s az uradalmak támogatására valóban méltó, igazi missziót fog teljesíteni, a mennyiben összekötő kapcsot fog alkotni az országban szétszórta élő erdőszeti és vadászati altisztek közt s ezeket és a működésüket lehetőleg támogatja és az érdekeit előmozdítja, Nagy súlyt fektet az egyesület arra, hogy az

erdészek és vadászok a szolgálatképtelenségük esetére, vagy a családtagok a családfő elhalálozásával, olyan nyugdíjban részesüljenek, hogy a nyomortól meg legyenek mentve. Betegség, halálozás és más csapás esetén is gondoskodnak a megfelelő segélyről

Ember tervez, Isten végez. Régi és örök igazság az, az Irás szava. Önkénytelenül erre gondol az ember annak a szörnyű hírnék a hallatára, melyet Borsod-megye egy kis falujából, Dövényből közöl a Bp. H. A kis faluban vidám lakodalomra készültek a minap. A falu egyik legszebb lánya Urbán Juliska volt a menyasszony, a vőlegény meg Véres Pál felső-nyárádi legény. Boldog mátkapár volt, mindenki örült a frigyünknek, úgy hogy a lagzira eljött majd az egész falunépe. Az örömapa házába be sem fért a lakodalmas nép, a legények künn mulattak és széles jókedvükben hagyományos szokás szerint egyre lövöldöztek. Odabenn ez alatt javában folyt a mulatság, ékes rigmusokkal ünnepelték a fiatal párt, zene zengett, pohár csengett, a mikor kívülről egyszer belesívitott az ünnepi zajba egy rémült kiáltás:

— Tűz van!

Valami ócska mordály lehetett a pisztolyok között, ennek a lövése okozta a tüzet. A jókedv megfagyott, az ünneplő nép szétfutott oltani, de a veszedelem, hogy kilencz gazda háza földig égett. A vőlegénynek azonban nagyon jó kedve volt. Az ő meghívására aztán átmentek apjához Felső-Nyárádra folytatni a lagzit. Javába tánczoltak a mikor egyszerre csak hirtelen rosszul lett a fiatal férj. Aléltan vitték a másik szobába, menyasszonya kétségbeesetten sietett utána. Szólt hozzá, csókjával élesztgette, de mind hiába, a legény már nem tért többé magához, meghalt ott a násznép szemelattára.

Elnyelte a cápa. Azokat a történeteket, melyekben a cápa játssza a főszerepet, nem szokták elhinni az emberek. Talán ez az oka, hogy olykor e veszedelmes szörnyeteg áldozatává lesz egy-egy hitetlen ember. Ez a sors érte Bordigherában fürdés közben Cook lord első komornyikját. A tengerben fürdött és nem is nagyon messzire távolodott el a parttól, a mikor egyszerre cápa támadta meg. A szörnyeteg ballábánál kapta el a menekülni akaró embert, a kit azután egészben elnyelt. Mire segítség érkezett, a cápa jóllakva messze uszott a tengerben.

Véres családi dráma. Véres családi dráma történt a kis biharmegyei Sályi községben. Bagosi József tehetős parasztleány csak három hónap előtt jött haza a katonaságtól. Nyomban megházasodott. Eleinte békességben élt a fiatal pár, csakhamar azonban czivakodni kezdettek s azóta el sem hallgatot a házukban a pörpatvar. Minap ismét összeverekedtek s Bagosi József annyira dühbe jött, hogy revolvert ragadott feleségére, hogy agyonlőjje. Ez gyorsan félreugrott, a revolver nem talált, hanem a lövés által okozott légnyomástól elaludt a lámpa. Az őrző ember ezután a sötétben kezdett lövöldözni és a felesége helyett az apósát találta el. Három golyó furódott az öreg testébe, aki meghalt. Bagosi ekkor észrevette tévedését s maga ellen fordította a revolvert. Két golyót rőpített a testébe s rövid idő alatt meghalt. E véres családi dráma nagy föltűnést okozott a vidéken.

A szegedi lumpok. Szegeden még tartja magát a régi virtus. Egy ilyen virtusos, jól beberozott kompánia azt a tréfát követte el egy alaposan elázott tagjával, hogy koporsóba fektette a holtreszeg embert és fényesnappal gyászmenetben a feleségéhez vitte. Az asszony kétségbeesett, mert azt hitte, hogy meghalt a

férje, mikor azonban a férje nehéz szuszogásai fölvilágosították a helyzetről, meghagyta, hogy dobják az urát koporsóstul a Tiszába. A férj erre úgy megijedt, hogy rögtön kiugrott a koporsóból. A különös tréfát aztán ujjal ivással fejezte be az illusztris társaság, mondván, hogy a temetés után tornak kell következnie.

A rekontra. A kártya már sokk galibát okozott. Madari Bálint, a ki néhány évvel ezelőtt Nagyváradon kártyázott, a régi kártyajátéknak most érezi kellemetlen következményeit. Évekkel ezelőtt történt, hogy Madari Bálint jó pajtásával, Biró Sándorral kártyázott. Jól mulattak, de a jó kártya egyszerre megzavarta a mulatást. Mindkettő jó kártyát kapott és ezt a szerencsét mindkettő ki akarta használni. Madari büszkén kiálltotta: Kontra! Biró Sándor csak s bajuszába mosolygott és rekontra!-val felelt. Ez már több volt a soknál, Madari iszonyu haragra lobbant, fölkapta revolverét és agyonlőtte játészó pajtását. Azóta évek mentek el. A gyilkos kiszökött Romániába, a hol jól folyt a dolga. Meg is gazdagodott, de most már nagyon vágyódott haza. Utnak is indult, mert azt hitte, nem emlékszik itthon senki a nevezetes kártyajátékra, meg ha emlékszik is, most már csak nem büntetik meg érte. De még csak közel sem juthatott Nagyváradhoz, mert Orsován elfogták. Madari Bálint most kapja majd csak meg igazán a rekontra-t.

Szerkesztői üzenetek.

Leszher Alajos urnak, Német-Palánka. A 12 frt hozzá. járúási költséget nyugtázzuk. — Oláj János urnak Bagomér. Az eltévedt jegyzőkönyv éppen akkor érkezett meg, midőn már körözni akartuk.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos
Podhradszky Emil.

1639/1899 PÁLYÁZATI HIRDETMEŒY.

Hivatalos említvény az ujonnan rendszerezett Tiliskai erdőőri állásb etöltése végett. A pályázat kihirdetendő szebenvármegye tekintetes közigazgatási erdészeti bizottság a 1899 évi Április 17-én 254/1899 számú rendelete folytán.

Ennek folytán az üresedésben levő Tiliska községi erdőőri állásra 300 frtnyi évi javadal-mazás mellett pályázat nyittatik, s fölhipatnak mindazok, kik ezen állást, elfoglalni kívánják, hogy pályázati kérvényüket a megkivántató okmányokkal felszerelve f. évi Junius hó 15-ig alulirothoz nyujsák be.

Erről jelentés tétetik szebenvármegye tekintetes közigazgatási erdészeti bizottságának, a pályázat kihirdetése végett megkerestetik a királyhalmi, Vadászerdei, a Liptó-Ujvári és Görgény-Szent-Imrei, m. kir. erdőőri szakiskolák igazgatósága, valamennyi vármegyei járúási főszolgabiró úr, a két városhi tanács és megküldetik az itteni járúsbeli valamennyi községi előljárúsnak, és egyuttal a pályázatnak a szászsebesen megjelenő „Erdészeti Ujságban“ leendő közzé tétele elrendeltetik.

Szelistye 1899 Május 13-án.

A járúási főszolgabiró Dragits.

Köszönetnyilvánítás.

Ö Fensége Salvator Lipót főherceg udvari mesteri hivatala.

Általános Asbestáru-gyár.

Ő császári és királyi Fensége Salvator Lipót Főherceg rendkívül meg van elégedve az asbesttallal bélelt cipőkkel. Ö Fensége hosszabb gyalog kiránduláson használta e cipőket és érezte, hogy lábai nem fáradtak úgy el, mint más közönséges cipőknél. Küldök egy pár vadász-cipőt hogy annak a mintájára készítsenek másikat asbesttallal bélelve, ugyanannál a cipésznél s aztán küldjék ide.

Hisszük, hogy e vadász-cipők ép oly jók lesznek és ép oly megfelelőek, a mint megfelelőek voltak a szalon-cipők. Zágráb, 1898 július hó 8-án. KRAHL, huszárkapitány.

Magyarország volt miniszterelnöke, a közgazgatási biróság elnöke, a következőket írja:

Tisztelt Doktor ur! Az asbestbetéti cipők kitűnőeknek bizonyultak, szilárdan és puhán járok; megszünt minden lábfájásom, úgy hogy — azt hiszem — lábajom semmi további orvoslást nem igényel. Szíves tanácsát köszöni

Dánoson, 1897 évi szeptember 17-én.
tisztelő híve WEKERLE SÁNDOR

Nincs többé lábfájás!

Óvjuk lábainkat az izzadástól

Sem tyúkszem, sem izzadós láb, sem bőrkeményedés, sem lábdagamat, sem lábégés.

Rövid idei viselés után megkönnyebbül a járása annak, ki cipőjét dr. Hógyes-féle, az egész világon szabadalmazott asbesttallal bélelssel látja el.

Kettősvastagságu 1 fűt 20 kr. egyszerű 60 kr. homoktalp 40 kr. gyermekeknek fele.

Az asbesttallal bélelés kitűnőségét legjobban bizonyítja, hogy a cs. és kir. közös hadseregnek és a m. kir. honvédségnek eddig 22.500 pár szállítattott.

Szétküldés csakis utánvétellel, vagy a pénz előleges beküldése mellett. Felvilágosítások, prospectusok és köszönetnyilvánítások ingyen.

Erdészeknek 10% árengedmény.

Kapható kizárólag az Asbestáru-gyár betéti társaság.
Budapest, VI., Sziv-utca 18.

MEGJELENT

a

BLUM ÉS TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legujabb árjegyzéke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú czégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmívelésügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus hó 11-én kelt magas intézkedésével,

czégünk ujjalag megbízott

a nagytekintetű erdőtiszték és az erdészeti altiszték egyenruha szállításával.

Tisztelettel értesítjük, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati czikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHÁK

a legjobb francia és angol divat szerint készítettnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly czégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják régi vevőinket félrevezetni.

Kiváló tisztelettel

BUDAPEST, IV.

Sütő utca 2, Szervitater sarkán.

BLUM és TÁRSA

elsőrangú egyenruha készítő intézete.

Ő csász. és kir. Fensége József főherceg udvari szállító.
Szerb kir. udvari szállítók. A földm. m. kir. miniszterium szállító.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.